

Svibanjske pobožnosti – izraženije čašćenje BDM

Svibanjske pobožnosti, izraženije čašćenje BDM tijekom svibnja, stara je tradicija Crkve koja svoje korijene vuče još iz srednjega vijeka. Riječ je o pučkim pobožnostima koje su nastale tako da je narod nosio pred Djevicu Mariju bukete i vijence svježega proljetnoga cvijeća, i na takav način njezine kipove i slike još više uresiti i time joj iskazati svoju zahvalnost. Pri tome su joj pjevali razne pjesme i molili marijanske molitve, krunice. U 16. st. odobrena je i preporučena, predstavlja narodu vrlo drag oblik štovanja nebeske Majke. Dobro je primijetiti 2 stvari i prema njima nastojati oblikovati i način čašćenja BDM kroz to vrijeme: s jedne strane činjenicu da se u mjesecu svibnju nalazimo u poukrsnom vremenu liturgijske godine, a s druge strane činjenicu da Kristovu i našu Majku vrlo često častimo na jedan nedovoljno jasan način, takav koji joj obično pridaje tek ulogu Tješiteljice nevoljnih. Riječ o vrlo važnom razdoblju liturgijske godine, kada se sve do blagdana Duhova naročito intenzivno slavi otajstvo Kristova uskrsnuća, nipošto ne bi bilo dobro da to vazmeno vrijeme bude zasjenjeno različitim oblicima pobožnosti prema Majci Božjoj, nego je važno da međusobno budu skladno isprepleteni, kao što su međusobno bili isprepleteni i životi Isusa i Marije. Ne treba zanemariti ni obiteljsko štovanje Blažene Djevice Marije, baš kako nas na takvu cjelovitu pobožnost potiče i papa Pavao VI.: “To je, u stvari, mjesec u kojemu će kršćani u hramovima i u obiteljskim domovima gorljivije i srčanije uzdizati Mariji prinos svojih molitava i pobožnosti. To je ujedno mjesec u kome će više i obilatije silaziti na nas darovi božanskog milosrđa.” (Vjera i djela)

OBAVIJESTI:

- 1. Ponedjeljak, 3. 5.,** Filip i Jakov, apostoli
- 1. Subota, 8. 5.,** Marija Posrednica
- 2. Nedjelja, 9. 5. – 6.** Uskrsna, Majčin dan
- 4. VOJNOVAC utorkom u 16,00 sati** pobožnosti sv. Anti.

MOLITVA OSMOG UTORKA:

K tebi, o sv. Ante, ljubazni tješitelju žalosnih, dolazimo s molbom za nevoljne zarobljenike. O kako mnogi kršćani uzdišu pod jarmom ropstva. Po tvom moćnom zagovoru pucaju željezni okovi. O sv. Ante, koji si vlastitog oca iz tamnice izbavio, uslišaj moju molitvu za zarobljene kršćane i izbavi ih iz njihovih okova i nevolja. Amen.

Župni ured Oštarije

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-638-001 • 098-245-587 • gospaodcudes@gmail.com

2. svibnja 2021. • 5. Uskrsna • God. XII. • br.18 (555)

500

Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu“ U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:»Ja sam istinski trs, a Otac moj – vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti da više roda donese. Vi ste već očišćeni po riječi koju sam vam zborio. Ostanite u meni i ja u vama.

Kao što loza ne može donijeti roda sama od sebe, ako ne oстане na trsu, tako ni vi ako ne ostanete u meni. Ja sam trs, vi loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa. Ako tko ne oстане u meni, izbace ga kao lozu i usahne. Takve onda skupe i bace u oganj te gore. Ako ostanete u meni i riječi moje ako ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit će vam. Ovim se proslavlja Otac moj: da donosite mnogo roda i da budete moji učenici.“ *Riječ Gospodnja (Iv 15, 1-8)*

U godini svetog Josipa: uz Nedjelju Dobrog Pastira poruka pape Franje: Sveti Josip: Poziv kroz san

Iz Molitvenog priručnika. Nastavak...: Njegovo je prihvaćanje aktivno: nikada nevoljko ni rezignirano. Josip „nije pasivno rezigniran; njegov je protagonizam hrabar i jak“ (Patris Corde, 4). Neka sv. Josip pomogne svima, osobito mladima koji razlučuju poziv, kako bi ostvarili Božje snove o njima; neka ih nadahne da hrabro izreknu svoje „da“ Bogu koji uvijek iznenađuje i nikada ne razočarava. Još jedna riječ označava životni put sv. Josipa, kao i svaki duhovni poziv: služenje. U evanđeljima iščitavamo kako je on u svemu živio za druge, a nikada za sebe. Narod Božji naziva ga prečistim zaručnikom i u tome otkrivamo njegovu vrlinu ljubavi koja ne traži ništa za sebe. Oslobađajući ljubav od svakoga posjedovanja, on se otvorio služenju koje je bilo još plodnije. Njegova brižna ljubav proteže se od naraštaja do naraštaja, a njegova pažljiva skrb učinila ga je zaštitnikom sveopće Crkve. On je također i zaštitnik umirućih, mnogi mole njegov zagovor za sretnu smrt, jer je ostvario sebedarni smisao života. Njegovo služenje i njegove žrtve bile su moguće samo zato što su bile zasnovane na jednoj mnogo većoj ljubavi: „Svaki istinski duhovni poziv proizlazi iz sebedarja koje je plod zrele žrtve. I u svećeništvu i u posvećenom životu potrebna je ta razina zrelosti. Ako poziv: bračni, svećenički ili djevičanski, ne uzraste do zrelosti sebedarja te se zaustavi samo na logici žrtve, onda se umjesto znaka lijepe i

radosne ljubavi riskira postati znakom žalosti, nezadovoljstva i frustracije.“ (Patris Corde, 7) Služenje, kao istinski izraz sebedarja, nije bilo za sv. Josipa samo jedan uzvišeni ideal, već je postalo pravilo u svakodnevnom životu. On se potrudio naći i prilagoditi smještaj gdje će se Isus roditi; obranio je Isusa od Herodove srdžbe odlazeći žurno u Egipat; brzo se vratio u Jeruzalem kako bi pronašao izgubljenoga dvanaestogodišnjega Isusa; uzdržavao je obitelj svojim radom, čak i u stranoj zemlji. Ukratko, prilagodio se raznim okolnostima imajući stav čovjeka koji ne pada u malodušje ako život ne ide onako kako je on zamislio; pokazao je raspoloživost karakterističnu za one koji žive da bi služili. U tom duhu Josip prihvaća mnoga i često nepredvidiva putovanja; iz Nazareta u Betlehem zbog popisa stanovništva, onda u Egipat i opet u Nazaret te svake godine u Jeruzalem. U svemu tome bio je raspoložen prihvatiti nove okolnosti bez mrmljanja na ono što se događa, spreman pomoći u svakoj situaciji. Može se reći da je bio produžena ruka nebeskoga Oca prema Njegovu Sinu na zemlji. Josip je neizbježan primjer u svakome pozivu, a koji u sebi označava sljedeće: biti djelotvorne ruke Očeve prema njegovim sinovima i kćerima. Volim razmišljati o sv. Josipu, čuvaru Isusovu i cijele Crkve, kao o čuvaru duhovnih zvanja. Iz njegove raspoloživosti za služenje proizlazi njegova brižnost čuvara. „On ustane, uzme noću dijete i majku njegovu“ (Mt 2,14), kaže evanđelje, ukazujući na njegovu spremnost i predanost obitelji. Nije gubio vrijeme oko stvari koje su pošle krivo, kako bi se više mogao posvetiti onima koji su mu bili povjereni. Ta pažljiva i savjesna brižnost znak je punine duhovnoga poziva. Svjedočanstvo je to jednoga života koji je dotaknut Božjom ljubavlju. Kakav lijep primjer kršćanskoga života dajemo kada ne provodimo tvrdoglavo naše ambicije i ne dopuštamo si biti paralizirani našim nostalgijama, nego se brinemo za ono što nam je Bog, preko Crkve, povjerio. Tada Bog izljevna na nas svoga Duha, svoju stvaralačku snagu i čini čudesna djela, kao kod Josipa. Osim Božjega poziva – koji čini da naši najveći snovi postaju stvarnost – i našega odgovora – koji se očituje u raspoloživom služenju i pažljivoj brižnosti – postoji i treći element koji je karakterističan i za svagdanji život sv. Josipa i za duhovni poziv: vjernost. Josip je „čovjek pravedan“ (Mt 1,19), koji u djelatnoj tišini svakodnevne ustrajava u vjernosti Bogu i njegovim planovima. U osobito teškom trenutku svoga života daje se na snovanje (usp. Mt 1,20), razmišlja što učiniti. Razmatra (snuje) i razmišlja: ne dopušta da ga obuzme žurba, ne pada u napast donošenja ishitrenih odluka, ne prepušta se trenutačnom nagonu i ne živi u jednome trenutku. Dopušta da razmišljanje sazrije u strpljivosti. Svjestan je da se život u punini ostvaruje samo kroz dosljednu vjernost životnim odlukama. To odgovara krotkoj i ustrajnoj marljivosti kojom je obavljao skromni stolarski zanat (usp. Mt 13,55). Ta

tiha ustrajnost ne služi kao nadahnuće za senzacionalne vijesti onoga vremena, ali predstavlja uzor u svakodnevici svakoga oca, svakoga radnika i svakoga kršćanina kroz povijest. U tomu se očituje činjenica da duhovni poziv, uostalom kao i život, sazrijeva samo kroz vjernost u svakodnevici. Kako se njeguje takva vjernost? U svjetlu Božje vjernosti. Prve riječi koje su snu bile upućene sv. Josipu poručivale su da se ne boji jer je Bog vjeran svojim obećanjima: „Josipe, sine Davidov, ne boj se“ (Mt 1,20). Ne boj se: to su riječi koje Bog upućuje i tebi, draga sestro i dragi brate, kada i usred kolebanja i nesigurnosti ipak osjećaš neodgodivu želju za darivanjem svoga života Njemu. To su riječi koje ti Bog ponavlja, tamo gdje jesi, možda i usred kušnji i nerazumijevanja, i boriš se da svaki dan slijediš Njegovu volju. To su riječi koje čuješ uvijek iznova kada se, tijekom življenja duhovnoga poziva, vraćaš svojoj prvoj Ljubavi. To su riječi koje prate, kao neki refren, one koji svojim životom govore Bogu „da“, kao sv. Josip: kroz vjernost u svakodnevici, dan po dan. Vjernost je tajna radosti. U nazaretskoj kući, kazuje jedan liturgijski himan, bila je prisutna „čista radost“. Bila je to radost u jednostavnosti, radost čije iskustvo svakodnevno imaju oni koji čuvaju ono što je najvažnije: vjerna blizina Bogu i bližnjemu. Kako bi bilo lijepo kada bi isto ozračje: jednostavno i jasno, trezveno i puno nade, proželo sva naša sjemeništa, sve naše samostane i svaku našu župnu kuću! To je radost za koju molim za vas, draga braćo i sestre, vas koji ste u Bogu ostvarili svoje životne snove, kako bi mu velikodušno služili u braći i sestrama koji su vam povjereni, kroz vjernost koja je već po sebi moćno svjedočanstvo, u vremenu koje je obilježeno prolaznim odlukama i ispraznim emocijama koje ne donose radost. Sveti Josip, čuvar duhovnoga poziva, neka vas prati svojim očinskim srcem! Rim, Sveti Ivan Lateranski, 19. ožujka 2021., svetkovina sv. Josipa
papa *Franjo*

8.5. Marija Posrednica

Marija je Kraljica svibnja i posrednica svih milosti. Upravo to je naziv prvog Marijinog spomendana u mjesecu svibnju (8. svibnja). U tom mjesecu postoji nekoliko Marijinih spomendana te blagdan Pohoda blažene djevice Marije, koji je 31. svibnja. Tako je dva dana nakon spomendana Marije Posrednice svih milosti, spomendan Gospe Trsatske (10. svibnja), a 13. svibnja je Gospa Fatimska. I još 24. svibnja slavimo Mariju Pomoćnicu, a 25. svibnja Mariju kao Majku Crkve. Najsvetija od svih ljudi veliki je Božji dar nama ljudima: ona je uistinu “Utjeha žalosnih” i “Majka Božje milosti”.